

Na Dantejevem grobu.

Vse naše ceste trudno so iskanje,
vse naše delo — v nič bobneči hrum,
naš svet so sni, ki v nas ni vere vanje.

A Ti — ni bilo Ti ime Pogum?
Pojoč si sel šel skoz solnčnata nebesa,
in skoz vrtincev temnih divji šum.

Med nama pač stoletij je zavesa,
a kadar jo s tresočo si rokó
odgrnem in iz trudnega očesa

pogled se v Tvoje zatopi oko,
dih večnosti brezmejne me oveva
in verujem, da šel si skoz nebo.

Srce je polno svetega odmeva
nesmrtno Tvoje pesmi in drhti
in vzpenja se od speva pa do speva,

kot da bršljan je, in da hrast si Ti;
med nebotične veje se Ti vzpenja
in sluša vse strmeč, kaj hrast šumi . . .

Nad grobom Tvojim? Ne! Saj dih življenja
ugasnil ni Ti v grobu . . . Še žive
besede Tvojih borb in hrepenenja,

ker v njih nešteta srca govove,
ker šel si kakor plamen skoz temine
in žgal si podlost in si grel srce.

Vse Tvoje so svetov in duš daljine,
in kot zvenele so nekdam, zvene,
zvonijo Tvoje bronaste tercine.

Ravenna, dne 2. aprila 1913.

